

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 grudnia 2016 r.,
sprawy **R. F.**
skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II AKa .../16
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K .../13,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 r. uznał R. F. za winnego czynów z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n) w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 30 zł za stawkę oraz z art. 64 ust. 1 i 2 u.p.n. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Następnie Sąd na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat

pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 16 lipca 2013 r. do 15 kwietnia 2014 r., na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w pkt. 1 (pkt. 7 części dyspozytywnej wyroku) w kwocie 200 zł i rozstrzygnął o dowodach rzeczowych i kosztach sądowych.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2016 r.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia w zakresie jego pkt. 7 kasację wniósł obrońca skazanego, temu rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść orzeczenia końcowego, tj. naruszenie art. 60 § 3 k.k. poprzez brak jego zastosowania, ze względu na uznanie za niewystarczający zakresu ujawnienia informacji przez R. F.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Osią zarzutów stawianych w skardze jest fakt nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny, że R. F. składając w sprawie wyjaśnienia, wypełnił przesłanki obligujące do zastosowania w stosunku do niego dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. Skarżący wskazuje w kasacji, z jednej strony, jak wiele istotnych informacji w sprawie (zwłaszcza co do T. K.) przedstawił oskarżony, z drugiej zaś, odwołuje się do wyroku Sądu Najwyższego zapadłego w niniejszej sprawie w dniu 2 lutego 2016 r. (sygn. akt V KK 310/15), którym uchylono poprzednio wydany w sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] (z dnia 30 grudnia 2014 r., sygn. akt II AKa .../14 utrzymujący w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K .../13) i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Zarzutem skarżącego jest m.in. to, że jego zdaniem nie uwzględniono wytycznych Sądu Najwyższego i ponownie utrzymano w mocy wyrok Sądu I instancji.

Odnosząc się do powyższego, w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że drugi z argumentów uzasadnienia kasacji jest całkowicie bezpodstawny. Trzeba

przypomnieć, że powodem uchylenia przez Sąd Najwyższy, w sprawie V KK 310/15, uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, było całkowite pominięcie obowiązku rozpoznania apelacyjnego zarzutu dotyczącego art. 60 § 3 k.k. (jego niezastosowania). Sąd Najwyższy w swym orzeczeniu odniósł się więc tylko do tego właśnie rażącego uchybienia proceduralnego, natomiast nie wypowiedział się o ewentualnym istnieniu przesłanek do zastosowania wobec oskarżonego art. 60 § 3 k.k. W ponowionym postępowaniu, będącym obecnie przedmiotem rozważanej skargi kasacyjnej, Sąd Apelacyjny w [...] rozpoznał zarzut apelacji w zakresie, o jakim mowa powyżej. Sąd ten na s. 6-8 wyraził swój pogląd dotyczący zakresu i doniosłości przekazanych przez R. F. wiadomości, nie dostrzegając jednak podstaw, by zakwestionować rozstrzygnięcie pierwszoinstancyjne. Uznał bowiem, że procesowe oświadczenia oskarżonego nie przyniosły w sprawie takich informacji, o których mowa w art. 60 § 3 k.k.

Analiza podnoszonego w *petitum* kasacji uchybienia, jak i jego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że stawiany w niej zarzut obrazy prawa materialnego jest całkowicie chybiony. Do wysunięcia takiego zarzutu uprawniałaby sytuacja, w której Sąd ustaliłby, że oskarżony ujawnił wobec organu ścigania informacje dotyczące osób współdziałających w przestępstwie oraz istotne okoliczności jego popełnienia, i – pomimo tego ustalenia – nie zastosowałby unormowania art. 60 § 3 k.k. Tymczasem, w sprawie takiego ustalenia nie przyjęto. W istocie więc, rozważany zarzut sytuuje się w kategorii zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, leżących u podstaw rozstrzygnięcia – błędu polegającego na nieustaleniu, że w wyjaśnieniach oskarżonego doszło do ujawnienia wszystkich uczestniczących w przestępstwie osób oraz istotnych okoliczności jego popełnienia.

W istocie też, prezentowane w uzasadnieniu skargi racje, niepoparte wskazaniem na jakiekolwiek uchybienia procesowe przy dokonywaniu powyższego ustalenia, stanowią jedynie prostą polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, kontrolującego sposób rozumowania Sądu I instancji odrzucającego zaistnienie przesłanek, o których mowa powyżej. Wypada tylko dodać, że u podstaw wnioskowania Sądów, kontestowanego w kasacji, leżała prawidłowa wykładnia art. 60 § 3 k.k., znajdująca wsparcie w cytowanym w sprawie orzecznictwie (por. także

m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 listopada 2014 r., II AKa 199/14).

Z tych zatem względów Sąd Najwyższy uznał, że kasacja podlegała oddaleniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. i dlatego orzekł, jak w postanowieniu.

kc